

en Gang vil blive hjemlet den private Ejers Ret til at forbeholde sig, at hvis der skal synges, skal det i det mindste være Kong Christian og ikke Internationale. Og man kunde tænke sig, at samtidig med dem kommer f. Eks. kristelige Foreninger for unge Mænd og Kvinder og holder deres Møder ved Siden af i Skoven, og der kommer maaske Spejderforeninger og Frivilligt Drengeforbund med Musik, og de leger Røvere og Soldater og holder den ene og den anden Art Lege og Manøvrer i Skoven. De private Skove vilde selvfølgelig herved fuldstændig blive omdannet til Dyrehave og Idrætspark, til en Hyde Park, som vi kender det saa godt fra London og andre store Hovedstæder i Udlandet. Jeg tror egentlig ikke, at det Formaal, som i hvert Fald har været Naturfredningsforeningens, nemlig at værne om Naturen, vilde naas paa en sund Maade, naar der gaves Almenheden en saadan Adgang til de private Skove. Hvis den højtærede Justitsminister vilde spørge vore Ornitologer som Lehn-Schiøler, vore Zoologer og Botanikere som Scharling og Wesenberg-Lund og mange andre udmærkede Videnskabsmænd, Kunstnere, Malere, vilde de fuldt ud indrømme, at for Skovens Plante- og Dyreliv vilde en saadan Adgang for Almenheden være en overmaade daarlig Kur set fra et Fredningssynspunkt. Man behøver ikke at have været mange Gange ude i vore Statsskove, naar de en Sommersæson er blevet gennem-piskede, gennemtrampede og tilgrisede af Almenheden, naar Græs og Blomster er trykket ned, Fugle og Dyr flygtet, for med Gru at se i Møde, at det samme skulde blive Normaltilstanden i Privatskovene. For Statsskovenes Vedkommende gaar det jo saa uhyre let, for Staten er en Rigmand, Staten er en Mæcen, den har Ret til at forlyste Almenheden, og den har de faa besiddende Klasser her i Landet til faste Objekter for kæmpemæssige Formueskatter og Arveafgifter, og deraf kan den sagtens tage de nødvendige Midler til det Skovpoliti, til det forøgede Skovfunktionærhold, som er nødvendigt i Statsskovene for dog i nogen Grad at holde Justits, forhindre de allerværste Overgreb fra Almenhedens Side og fjerne de allerværste Vederstyggeligheder, naar Almenheden om Aftenen igen er taget hjem fra Skovturen. Men for de private Skoves Vedkommende stiller det sig meget, meget vanskeligt.

Den højtærede Landbrugsminister er saa generøs at tilbyde de private Skovejere sit Lovforslag om Skovpolitiet. Lad os se paa dette Lovforslag. Der er en

Paragraf i dette, som jeg maa sige, formelt set, virkelig er affattet med overordentlig Dygtighed, med et sikkert og fast Haandelag, og som efter sit Indhold uden Tvivl er talt ud af Hjertet paa den højtærede Landbrugsminister. Det er § 2, hvori det angives, paa hvilke Skove disse Servitutter skal hvile. Denne Paragraf er saa godt og saa vidtrækkende formuleret, at jeg føler mig overbevist om, at her er det virkelig en fagkyndig Forstmand, den højtærede Landbrugsminister har haft til Hjælp. Det skulde ikke undre mig, om det var Professor Adolf Oppermann ved Landbohøjskolen, der har været ham behjælpelig med Udformningen her. Jeg betvivler, at den ellers vilde være lykkedes saa fortræffeligt. Jeg betvivler det navnlig, naar jeg sammenholder den med de øvrige Paragraffer. Lad os se, hvad de siger. Lovforslaget hedder: Forslag til Skovpolitilov. Der synes i denne Overskrift at ligge en Erkendelse fra Statens Side af, at naar den nu uden retlig Begrundelse og uden at foreslaa Erstatning paalægger private Skove en saadan offentligretlig Servitut, maa den dog i hvert Fald vise en lille Smule Imødekommenhed til Gengæld overfor de private Skovejere, og saa fremsætter man en Lov om Skovpoliti. Hvad gaar nu Lovens Bestemmelser ud paa? Ja, jeg ser bort fra Bestemmelsen i § 3, som jo kun indeholder en delvis Definition af det, der i den højtærede Justitsministers Lovforslag kaldes „Færdelsesretten“ i Skovene. Jeg holder mig til de Paragraffer, som skulde være af egentlig skovpolitimæssigt Indhold.

Der er først § 5. Der staar deri, at Skovejeren kan ved Opslag forbyde Færdsel i den Del af Skoven, som er indtaget til ny Kultur, men vel at mærke, det gælder dog kun, hvis Fredningsnævnet skønner, at Væksten ikke er saa stærk, at Almenheden bør have fri Adgang til at opholde sig paa dette Skovareal. Altsaa, Fredningsnævnet: et Kommunalbestyrelsesmedlem, et Amtsraadsmedlem og en Person i Amtet, som er egnet til at være Dommer, skal have Lov til, naar de ikke skønner, at Kulturen er til Hinder for Udøvelsen af Almenhedens Opholdsret paa det paagældende Stykke, at kuldkaste, ophæve Ejersens Opslag om, at der ikke er Opholdsret. Det er altsaa en overmaade sparsom Beføjelse, den højtærede Landbrugsminister i § 5 giver Skovejerne.

Men nu § 6. Her staar der: „Skovejeren kan ved Opslag forbyde Afbræk-